

Spm. nr. S 595

8) Til indenrigsministeren af:

Tom Behnke (FP):

»Med hvilken begrundelse tøver ministeren med at udsende de i Danmark værende personer fra det tidligere Jugoslavien?«

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg har undret mig en lille smule over spørgsmålets formulering, for den går vel på sin vis ud fra, at det er en ministerbeføjelse at tage stilling til udsendelse af asylansøgere. Derfor vil jeg godt starte med at understrege, at en beslutning om udsendelse af udlændinge – det kan være bosniere, eller det kan være andre med asyl her i landet – er et anliggende for asylmyndighederne. Det er ikke et ministeranliggende.

Spørgsmålet og de øvrige spørgsmål, der i øvrigt er stillet om det samme tema her i spørgetiden i dag, er jo stillet på en meget glædelig baggrund, nemlig den, at der nu er indgået det, som jeg vil kalde en rammefredsftale, der gerne skulle føre til en afslutning på konflikten i det tidligere Jugoslavien.

Der er vel god grund til både at håbe og tro, at fredsftalen med tiden vil medføre rolige og stabile tilstande i det tidligere Jugoslavien. Men jeg tror, det er meget vigtigt, at alle er opmærksomme på, at det ikke sker fra den ene dag til den anden. Også af den grund advarer UNHCR, altså FN, imod, at de vesteuropæiske lande meget hurtigt skulle tilbagesende de op imod 800.000 flygtninge fra det tidligere Jugoslavien, der befinder sig i de enkelte lande.

Man peger på, at hvis man vil undgå at underløbe freden, skal man først sørge for, at man for de internt fordrevne, de imellem en og halvanden million internt fordrevne, der er i det tidligere Jugoslavien, finder løsninger for deres placering. Derefter skal man se på dem, der befinder sig i de absolutte nabolande og først derefter tage stilling til eller sørge for tilbagevenden for dem, der kommer fra tredjelande, hvor de har opholdt sig under krigen.

Det betyder naturligvis ikke, at der ikke er nogen, der allerede nu vælger at vende tilbage, uanset om de har fået asyl, eller om de er asylansøgere i nogle af de vesteuropæiske lande. Men det er meget vigtigt, at man ser i øjnene, at en tilbagevenden i større målestok for det første ville være en trussel for freden – altså for at freden for alvor kunne bryde ud – og for det andet, at man for alle parter skyld skal lade en tilba-

gevenden ske i det, som jeg vil kalde for god ro og orden, dvs. også i forbindelse med repatrieringsordninger og tilsvarende.

Tom Behnke (FP):

Jeg kan forstå, at det ikke direkte er ministerens anliggende, men at det derimod er asylmyndighederne, der skal træffe beslutning om, hvorvidt man kan sende dem tilbage, og i givet fald hvornår det skal ske.

Men ministeren har helt sikkert erfaring med, hvad praksis er, og ministeren kan givetvis også svare på vegne af de relevante asylmyndigheder, hvad der skal til, for at man er overbevist om, at nu er der en varig fred i det tidligere Jugoslavien. Er det UNHCR, der skal give grønt lys for, at man kan begynde at sende dem tilbage? Vil det betyde, at man så kan påbegynde en tilbagesendelse af de pågældende? Og hvis det er tilfældet, at det f.eks. er UNHCR, der skal give grønt lys – det kunne også være andre – hvor lang tid vurderer man så, at der vil gå, fra meldingen om, at man kan påbegynde tilbagesendelse, kommer og til, at vi i Danmark rent faktisk påbegynder en tilbagesendelse? Der er sikkert nogle ting, der skal på plads, inden man begynder den faktiske tilbagesendelse. Hvad er tidsperspektiverne dér?

Jan Kópke Christensen (FP):

Ministeren sagde, at det var asylmyndighederne, der skulle tage stilling til, hvornår asylansøgerne skulle sendes tilbage. Jeg vil godt spørge, om det ikke er ministerens overordnede ret at tage den vurdering i øvrigt sammen med Folketinget; dvs. at Folketinget og ministeren dermed er over asylmyndighederne.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Hvis jeg må besvare det sidste spørgsmål først: Det er ikke sådan, at ministeren kan gribe ind i asylmyndighedernes arbejde, og derfor kan jeg kun sige, at naturligvis kan Folketinget altid vedtage lovgivning, som pålægger asylmyndighederne et ganske bestemt aktionsmønster. Men det er ikke noget, som jeg, uden at Folketinget er indblandet i det, kan gribe ind i.

Jeg vil godt sige, at jeg mener, at et system som det, vi har i Danmark – man har også i stigende omfang det system i andre lande, at det er asylmyndigheder, der er uafhængige af parlamentet – kan karakteriseres som det mindst ringe system. I det ligger der, at vi jo alle indimellem kan være kritiske over for den måde, tinge-